

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Tomáše Langáška a Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **Bc. J. R.**, zastoupený JUDr. Petrem Valdhensem, advokátem, sídlem Veslařská 347/250, Brno, proti žalovanému: **státní tajemnice v Ministerstvu práce a sociálních věcí**, sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 12. 2020, č. j. MPSV-2020/201295-332/1, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 10. 2022, č. j. 22 Ad 3/2021-41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Dne 28. 8. 2020 vydal generální inspektor Státního úřadu inspekce práce (dále jen „služební orgán“) pod č. j. 5059/1.10/15-28 rozhodnutí o skončení služebního poměru žalobce podle § 72 odst. 1 písm. d) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě. Zároveň dle § 72 odst. 2 písm. c) zákona o státní službě rozhodl o odbytném ve výši devítinásobku žalobcova měsíčního platu. Odvolání žalobce směřující proti tomuto rozhodnutí žalovaná zamítla rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku a prvostupňové rozhodnutí služebního orgánu potvrdila. V odůvodnění poukázala na skutečnost, že pravomocným rozhodnutím služebního orgánu ze dne 2. 1. 2020, č. j. 5059/1.10/15-17 (ve spojení s rozhodnutím žalované ze dne 3. 6. 2020, č. j. MPSV-202/32478/332/1), byl žalobce

zařazen mimo výkon služby z organizačních důvodů. Jelikož marně uplynula zákonem stanovená maximální doba, po kterou byl žalobce zařazen mimo výkon služby z organizačních důvodů, přičemž za celou tuto dobu se služebnímu orgánu nepodařilo žalobci zajistit jiné vhodné služební místo, byly naplněny zákonem stanovené podmínky pro skončení služebního poměru. Stran určení výše odbytného žalovaná uvedla, že bylo nutno vycházet z výše platového tarifu, který žalobci náležel naposledy, kdy byl zařazen na služebním místě, tedy ke dni 31. 12. 2019.

[2] Žalobce se proti rozhodnutí žalovaného bránil žalobou, v níž mj. namítal, že se dne 2. 1. 2020 dostavil k výkonu služby na své služební působiště, a tedy pro zaměstnavatele vykonával slovy žalobce závislou práci. Tvrzení žalované, že žalobce nemohl dne 2. 1. 2020 vykonávat závislou práci s ohledem na zrušení jeho služebního místa ke dni 31. 12. 2019 v důsledku přijaté systemizace, žalobce považoval za účelové zastírání faktického stavu věci. Pokud žalobce dne 2. 1. 2020 vykonával službu, domníval se, že mu za tento den také vznikl nárok na poskytnutí stravovacích poukázek. Dále žalobce upozornil, že výplatní páska za měsíc prosinec 2019 mu byla poskytnuta až v měsíci únoru 2020, že došlo k nesprávnému určení výše platu po dobu jeho zařazení mimo výkon služby a rovněž k určení nesprávné výše odbytného, neboť služební orgán při výpočtu vycházel z nesprávných údajů. Žalobce mj. vznesl také námitky týkající se ověření jeho zdravotní způsobilosti a nevyhovění žádosti o založení dokladů o jeho služebním hodnocení za roky 2018 a 2019 do správního spisu.

[3] Krajský soud rozsudkem označeným v záhlaví podanou žalobu zamítl. Upozornil, že ve vztahu k předmětu řízení, kterým je přezkum rozhodnutí ve věci skončení služebního poměru, není jednání žalobce dne 2. 1. 2020 (dostavení se k výkonu služby na pracoviště) relevantní. Krajský soud připomněl, že v řízení o skončení služebního poměru služební orgán posuzuje naplnění zákonných předpokladů dle § 72 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě. Jinými otázkami se nezabývá, ani zabývat nemůže. Vzhledem k tomu, že v době vydání rozhodnutí o skončení služebního poměru bylo v právní moci rozhodnutí služebního orgánu o zařazení žalobce mimo výkon služby z organizačních důvodů, přičemž v zákonem stanovené době se žalobci nepodařilo nalézt ani jiné vhodné služební místo, byly naplněny podmínky pro skončení žalobcova služebního poměru. K námitce týkající se určení výše odbytného krajský soud poukázal na skutečnost, že služební orgán správně vycházel z výše platu a platového tarifu, který žalobci náležel ke dni 31. 12. 2019, kdy došlo ke zrušení služebního místa v důsledku systemizace. Ostatní žalobní námitky krajský soud nepovažoval za důvodné a relevantní, neboť se míjely s předmětem řízení.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž namítal, že se krajský soud v napadeném rozsudku řádně nevypořádal s žalobním bodem ohledně výkonu závislé práce dne 2. 1. 2020. Stěžovatel v kasační stížnosti podrobně popsal, jaké úkony a v jakém časovém sledu uvedeného dne vykonával, a nesouhlasil se závěrem krajského soudu, že výkon služby dne 2. 1. 2020 nebyl v posuzované věci relevantní. Z pohledu stěžovatele se krajský soud nedostatečně

pokračování

vypořádal také s dalšími žalobními body, což stěžovatel pokládal za rozporné s právem na spravedlivý proces, a nesouhlasil ani s výší přiznaného odbytného.

[5] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na obsah vydaného rozhodnutí o odvolání, v němž reagovala na veškeré námitky, které stěžovatel zopakoval v žalobě i v podané kasační stížnosti, a plně se ztotožnila se závěry napadeného rozsudku krajského soudu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu, neboť pouze v případě přezkoumatelného soudního rozhodnutí lze posuzovat důvodnost uplatněných námitek. Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Nejvyšší správní soud zároveň připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která Nejvyššímu správnímu soudu znemožňuje napadené rozhodnutí věcně přezkoumat (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že se krajský soud v napadeném rozsudku nevypořádal prakticky s žádným žalobním bodem. Při pohledu na odůvodnění rozsudku (viz body 12 až 24) je však patrné, že této námitce nelze přisvědčit. Skutečnost, že krajský soud některé námitky nepokládal za relevantní s ohledem na předmět projednávané věci, přičemž stěžovatel je názoru opačného a zároveň nesouhlasí s tím, jak krajský soud zbývající námitky věcně vypořádal, neznamená, že se soud žalobními námitkami nezabýval. Z odůvodnění rozsudku je naopak zřejmé, že se v něm krajský soud pečlivě vypořádal s každou žalobní námitkou a také náležitě a přezkoumatelně odůvodnil, proč některé z námitek nelze pokládat za rozhodné pro projednávanou věc, neboť se zcela míjejí s předmětem tohoto řízení.

[9] V rámci věcného přezkumu vydaných správních rozhodnutí krajský soud vycházel ze správně vymezeného předmětu řízení, kterým je skončení stěžovatelova služebního poměru podle § 72 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě. Podle tohoto ustanovení *rozhodne služební orgán o skončení služebního poměru, uplynula-li marně doba, po kterou byl státní zaměstnanec zařazen mimo výkon služby z organizačních důvodů.*

[10] Správní orgány a krajský soud tedy mohly posuzovat toliko to, zda stěžovatel byl pravomocně zařazen mimo výkon služby z organizačních důvodů, zda marně uplynula zákonem stanovená šestiměsíční doba, po kterou maximálně mohlo trvat stěžovatelovo zařazení mimo výkon služby [§ 61 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě], a zda stěžovateli

bylo během této doby nalezeno vhodné služební místo, na které by jako státní zaměstnanec mohl být převeden.

[11] O zařazení žalobce mimo výkon služby z organizačních důvodů bylo služebními orgány pravomocně rozhodnuto a vydaná správní rozhodnutí obstála v soudním přezkumu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2023, č. j. 6 Ads 260/2022-24). Stěžovatelovo zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů trvalo po maximální možnou dobu a během této doby nebylo stěžovateli nalezeno vhodné služební místo, na které by byl převeden. Krajský soud tak v napadeném rozsudku dospěl ke správnému závěru, že v projednávané věci byly naplněny zákonem stanovené předpoklady pro skončení služebního poměru, stěžovatel je ostatně v kasační stížnosti vůbec nečinil spornými.

[12] Svou argumentaci stěžovatel soustředil především na to, že se dne 2. 1. 2020 dostavil na služební působiště za účelem výkonu služby, z čehož dovozoval, že služební místo nemohlo být zrušeno. Tyto otázky však nelze (s ohledem na předmět projednávané věci) posuzovat v nyní vedeném řízení. Věcného posouzení důvodnosti této argumentace se stěžovateli dostalo v řízení vedeném ve věci zařazení stěžovatele mimo výkon služby z organizačních důvodů. V rozsudku č. j. 6 Ads 260/2022-24 (viz body 36 a 37) tak Nejvyšší správní soud stěžovateli vysvětlil, že jím zastávané služební místo bylo služebním předpisem č. 8/2019 zrušeno ke dni 31. 12. 2019, a tedy od 1. 1. 2020 neexistovalo. Pokud se tedy stěžovatel pokoušel tento stav zvrátit způsobem, že se dne 2. 1. 2020 dostavil na pracoviště, aby vykonával služební úkoly, příkládal svému jednání právní význam, který takové jednání nemělo a mít nemohlo.

[13] Od výše uvedeného se pak odvíjí i posouzení důvodnosti námítky směřující do výše přiznaného odbytného. Stěžovatel argumentoval, že pokud dne 2. 1. 2020 vykonával službu na pracovišti, měl služební orgán při určení výše odbytného vycházet z platového tarifu účinného od 1. 1. 2020.

[14] Podle § 176 písm. e) zákona o státní službě se platem pro účely odbytného *rozumí součet měsíčních částek platového tarifu, příplatku za vedení, příplatku za službu ve ztíženém pracovním prostředí, osobního příplatku a zvláštního příplatku, na které státnímu zaměstnanci naposledy vznikl nárok nebo které mu byly naposled určeny.*

[15] Bylo-li tedy služební místo, na které byl stěžovatel zařazen, zrušeno ke dni 31. 12. 2019, a stěžovatel z tohoto důvodu nebyl od 1. 1. 2020 zařazen na žádném služebním místě a nepříslušel mu žádný platový tarif, krajský soud dospěl ke správnému závěru, že při výpočtu výše odbytného bylo nutno vycházet z platového tarifu, který stěžovateli náležel naposledy v době, kdy služební místo existovalo a kdy stěžovatel toto místo jako státní zaměstnanec zastával (tedy k datu 31. 12. 2019). Ke shodnému závěru pak Nejvyšší správní soud dospěl rovněž v rozsudku č. j. 6 Ads 260/2022-24 (viz body 38 a 39), vydaném ve věci zařazení stěžovatele mimo výkon služby z organizačních důvodů, neboť shodná definice platu obsažená v citovaném § 176 zákona o státní službě se uplatní též pro účely zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů [srovnej § 176 písm. d) zákona].

pokračování

[16] Závěrem Nejvyšší správní soud pouze ve stručnosti uvádí, že krajský soud správně vyhodnotil i další námitky jako nedůvodné či nepřípadné, a sice z toho důvodu, že se zcela míjejí s předmětem tohoto řízení.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Na základě výše uvedeného tak Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[18] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a úspěšné žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že žalobce (stěžovatel) nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. listopadu 2023

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu